

Lục cô nương B5

Lưu Thanh Bình

Theo quy chế phân ban hồi đó, lên lớp đệ tam (sau này gọi là lớp 10) là lớp đầu tiên của chương trình trung học đệ nhị cấp thì học sinh phải chọn cho mình một hướng đi: hoặc ban A (Văn vật), hoặc ban B (Toán), hoặc ban C (Văn chương). Trung học Trịnh Hoài Đức chúng ta khi ấy gồm hai cơ sở là trường Nam và trường Nữ (không biết ai đó nữ phân chia ra như vậy); mà bên trường nữ thì không có ban B, do đó nếu bạn nào muốn học thì phải chuyển sang trường Nam học chung với bọn con trai. Năm 1970 trường Nam có hai lớp đệ tam ban B: nếu Anh văn sinh ngữ chính thì là B5, nếu Pháp văn sinh ngữ chính thì là B4 (bê bối). Còn một lớp ban A Pháp văn nữa nhưng ở đây mình chỉ xin viết về sáu bông hoa của lớp B5 thôi, không dám lạm bàn về những bông hoa khác của ...hàng xóm. Những bông hoa dám làm quen với tích phân, đạo hàm, bảng lượng giác... khờ khan nhưng đầy thú vị, vốn dĩ là sở trường đầy tự hào của bọn con trai.

Ngày đầu nhập học, cả sáu cô đều tự giác co cụm lại ngồi trên dãy bàn đầu giữa lớp. Đứng ra vị trí ấy là của bọn nhỏ con thấp bé, cận thị và... học giỏi (Sang, Tánh, Quốc, Hùng B, Lắm...). Có lẽ mấy cô cũng hí hửng lắm vì chọn được vị trí tốt, khỏi sợ chói ánh sáng khi nhìn lên bảng và được quý thầy cô quan tâm nhiều hơn. Những tà áo dài trắng thướt tha giúp hình ảnh lớp có phần nên thơ hơn và nhất là bọn mình đỡ được cái khoảng quét lớp (trừ một cô rất lười quét nhưng mình nhứt định...không khai). Nhưng về sau này, chính vì cái vị trí trung tâm ấy các cô đều trở thành đích ngắm của những trò phá phách nhiều khi hơi quá đáng của bọn con trai. Đầu tiên là màn cột vạt áo dài (hoặc chêm) vào chân băng ghế sau, rồi đến màn bắn bi giấy bằng dây thun đầu đinh và giấu dép, đá chuyền có khi chiếc dép chạy tuốt xuống cuối lớp. Đầu tiên là bọn xóm nhà lá cuối lớp, bọn lười biếng ngồi dựa tường, lưng áo dính đầy vết mực và vôi vữa. Phản ứng của các nàng cũng khác nhau, nói lên tính cách của từng người: có nàng sùng sộ ăn miếng trả miếng, có nàng tỉnh bơ như không và có nàng thì khóc ngon lành. Nhưng đó chỉ là thời kỳ đầu, sau này khi đã tiếp xúc thân mật qua các kỳ sinh hoạt vui chơi, cắm trại, dạo vườn... thì tất cả đều là bạn như nhau (mời xem bài Đi chơi suối Cát). Hai năm ngồi học chung, thời gian đủ dài để kết nối nên mối thâm tình bền chặt, kéo dài mãi cho đến ngày hôm nay.

Sau kỳ thi tú tài một, giống như bọn con trai chúng mình, lục cô nương cũng tan đàn xẻ nghé luôn: Huỳnh Mai và Bích Liên chuyển trường về Sài Gòn, Bạch và Tuyết chuyển sang ban A cho chắc ăn, Châu học lại lớp (nhưng về sau lại là người có học vị cao nhất trong đám nữ), chỉ còn lại Hoà Nam tiếp tục theo ban B. Sau này bạn trúng tuyển vào trường Kỹ thuật Phú Thọ, môn Hoá. Ra trường bạn công tác tại công ty gốm sứ Sông Bé một thời gian trước khi theo chồng đi định cư tại Mỹ theo diện HO. Chồng bạn cũng là một cựu học sinh THPT khoá 10, anh Thọ ... Dù ở xa quê hương nhưng Hoà Nam lúc nào cũng nhớ về bạn bè và liên lạc thường xuyên, nên những dịp tang chế hay hiếu hỉ trong lớp đều có sự quan tâm chia sẻ của bạn. Xin nói thêm là gia đình bạn có rất đông anh em, đều là cựu học sinh THPT.

Trong sáu cô, có lẽ Bích Liên là người bạc mệnh nhất. Bạn là em gái của thầy Bùi Thế San dạy văn vật, rất dạn dĩ và mau mồm. Điển hình cho tính cách của con gái Bắc: nói năng ngọt dịu, thưa gửi đúng phép. Nhưng cũng sẵn sàng “miệng bằng tay, tay bằng miệng” với bọn con trai. Các bạn có nghe chuyện một bà sư tử Hà Đông ngoác mồm chửi hàng xóm vì bị mất con gà chưa? Thực ra, Bích Liên hiền hay dữ là tùy người đối diện, nhưng phải công nhận là đẹp. Rồi

trường năm 1972, Bích Liên về Sài Gòn học tiếp và từ đó bật tăm luôn. Chỉ nghe loáng thoáng một lần, hình như bạn đã lập gia đình. Xin nói nhỏ cùng các bạn: khi thầy San mở ra nhà sách tại nhà thì một trong những người hay tới lui nhà sách để ngắm người đẹp là anh Từ Minh Tâm của chúng ta đó. Thầy Mẹo dạy Pháp văn (sinh ngữ 2), thường gọi đùa Bích Liên là Bích Lanh! (Người miền Bắc đọc âm cuối là “*anh*” như masculin, feminin, Michelin). Sau năm 75, một vài bạn cố tìm bắt liên lạc lại nhưng không được, chỉ nghe nói Bích Liên đã bật tin sau một chuyến vượt biên. Lớp có nhờ anh Từ Minh Tâm hỏi dùm nhân dịp thăm thầy San ở Canada, nhưng như anh Tâm cho biết, bệnh tình của thầy San không cho phép thầy trả lời được.

Từ trái qua : Châu, Bạch, Huỳnh Mai

Ngọc Bạch là người đẹp chợ Búng, rất được lòng bọn con trai vì tính hiền hậu, vui vẻ, hoà đồng với tập thể lớp, đặc biệt trẻ mãi không già (mời xem hình). Hiện Bạch đang nối nghề cha, làm chủ nhân tiệm trồng răng Hoàng Phúc. Ông xã làm nghề thợ uốn tóc, là một rể quý của lớp rất chịu chơi, nên các bạn hay tiện đường ghé thăm và rủ đi...lai rai. Một lần đi về khuya quá, Bạch nhớ thì rể ta bèn phản pháo: “ Bộ bà tưởng ăn nhậu là sướng lắm hả? Bà thử ...nhậu đi rồi biết. Bạn là bạn của bà, tôi phải tiếp giùm vì lịch sự (!). Nếu không từ nay bà tiếp đi, tôi không tiếp nữa.” Thế là có một màn xuống nước năn nỉ và từ đó về sau không bao giờ dám cần nhậu nữa. Xin hoan hô anh Giàu. Rể như thế mới là rể chứ. Chồng uốn tóc, vợ chữa răng, đúng là “cái răng cái tóc là gốc con người”. Từ trước tới nay, vợ chồng Bạch luôn luôn có mặt khi các bạn hữu sự. Cuối năm ngoái, Bạch đã lên chức mẹ chồng thật...oai.

Tuyệt nhỏ nhắn nhút trong sáu cô, nhà gần của Hàng Gòn (Cầu Ngang), có vườn cây trái bao quanh. Vui vẻ nhưng cũng mực thước, sau này bạn chọn theo nghề sư phạm, ông xã cũng là một nhà giáo (thầy Ngà), một gia đình sư phạm mẫu mực, hiện nay sống an lành trong một ngõ nhỏ đường Văn Công Khai thị xã TDM.

Châu, người bạn thân của Tuyết, hiền lành, ít nói. Tốt nghiệp Đại học Sư phạm Kỹ thuật, bạn công tác tại Trung học Phổ thông Dầu Tiếng một thời gian trước khi chuyển sang Công ty may 3 tháng 2. Chuyện gia đình không được xuôi chèo mát mái, Châu phải một mình vừa làm gà mái, vừa làm gà trống để nuôi hai tiểu thư ăn học đến ngày khôn lớn và gả con về nhà chồng, một tấm gương nghị lực vượt khó đáng nể. Ngày bạn tổ chức hôn lễ cho con, hầu như tất cả các bạn trong lớp đều có mặt chia vui với Châu.

Châu, đứng thứ hai từ trái qua.

Ngôi : Cô Sương, Cô Hương, Cô Tâm và Tuyết

Cũng giống như Tuyết, Huỳnh Mai và chồng là anh Phúc đều là giáo chức, sống rất thuận thảo hạnh phúc, đi đâu cũng có cặp có đôi, cả hai đều ăn nói nhỏ nhẹ, chừng mực. Hiện tổ ấm của hai người là ngôi biệt thự ở gần chợ Thuận Giao, Lái Thiêu.

Có ý kiến thắc mắc sao mấy nàng đẹp vậy mà trong lớp không có ca nào... trên mức tình bạn hết vậy. Xin thưa tại bụt nhà không thiêng, còn mãi đi viếng...chùa khác. Với lại thời đó chuyện học hành là trên hết, ai biết ra sao ngày sau. Hồi đó, nắm được ... ngón tay, xin được chiếc khăn tay khó “trần ai khoai củ”, không phải là chuyện dễ như bây giờ. Năm tháng qua đi qua đi, bọn mình ai cũng có con cái trưởng thành mà cũng chưa có trường hợp nào ngôi làm sui với nhau. Thôi thì tại số trời cả.

Mình xin kể một vài cái nhất của các cô, dĩ nhiên đây là ý kiến chủ quan của mình, còn bạn nào không đồng ý thì có quyền viết thư khiếu nại với anh ... Từ Minh Tâm.

Người đẹp nhất : tất cả đều đẹp.

Người vui nhất : Hoà Nam .

Người dễ mến nhất: Bạch.

Người học giỏi nhất : Hoà Nam .

Người hiền nhất : Châu.

Người ít nói nhất : Huỳnh Mai.

Người nhỏ con nhất : Tuyết.

Người lạnh nhất : Bích Liên.

Người nhút nhát nhất : Châu.

Người đằm thắm nhất : Huỳnh Mai.

Người có nhiều người để ý nhất : không thềm nói.

Hàng ngồi từ trái qua : Bạch, Tuyết và Hoà Nam.
